

tægt, ydes forholdsmæssig for de Dage eller Timer; hvormed Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel“. Endvidere er der i Punkt 7 genindsat nogle Ord, som tidligere fandtes i Loven om Arbejdsløsheds-kasser, men som blev udtaget ved den sidste Revision, idet der nu staar, at der ikke maa ydes Understøttelse „til Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Ævne“. I Stykke 2 er det nærmere angivet, hvad der skal medindbefattes under Ordene „fyldestgørende Grund“, idet det er udtalt, at det ikke skal være „fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, jfr. foran Nr. 3 og Nr. 7, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar Lønnen dog ikke ligger under den Mindsteløn, som i vedkommende Fag (Branche) ydes for normalt Arbejde i paagældende Virksomhed (Egn). Ej heller skal det kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Arbejdstiden ved dette er nedsat, jfr. foran Nr. 8.“

Punkt 7 og Stykke 2 har givet Anledning til ikke ringe Strid om den hele Sag i det høje Folketing; det har navnlig været Indholdet af Stykke 2; man fra en enkelt Side, ja, jeg kan vel sige fra to Sider, har rejst Indvending imod. Jeg maa derom sige, at det forekommer mig ganske nødvendigt, at Arbejdsløsheds-kasserne i den kommende Tid ubetinget bliver neutrale Institutioner i Lønkampen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og jeg mener derfor, at der ikke bør udbetales Understøttelse til et Arbejdsløsheds-kassemedlem, naar der tilbydes den paagældende Arbejde, som i hvert Fald ikke ligger under den Løn, der almindeligvis paa vedkommende Egn eller i vedkommende Virksomhed udbetales for normalt Arbejde, hvorved der ikke stilles særlige Krav til Arbejderens Kvalifikationer. Det er det, der ligger i det brugte Udtryk „Mindsteløn“, og jeg mener afgjort, at saadanne Bestemmelser er nødvendige, naar det skal hindres, at Arbejdsløsheds-kasserne i Fremtiden ved at yde Understøttelse i Tilfælde, hvor der faktisk paa rimelige Vilkaar kan skaffes Arbejde, bliver Led i Kampen om Lønspergemaal mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Afgørelsen af, om et givet Tilfælde falder ind under Punkterne 7 og 8

og den Forklaring dertil, som er givet i Stykke 2, er lagt i vedkommende Kassers Bestyrelses Haand saaledes, at Afgørelsen kan appelleres til Arbejdsnævnet, som træffer sin Beslutning under Hensyn til de enkelte Tilfælde særlig foreliggende Forhold; og Henvendelse til Nævnet desangaaende kan foretages baade af den Embedsmand, som fører Tilsynet, og af den paagældende Kommunalbestyrelse.

Lovforslagets Afsnit IV omhandler Tilsynet med Arbejdsløsheds-kasserne og Ledelsen af Arbejdsanvisningen, og det foreslaas, at der i Spidsen for disse to parallel-løbende sociale Institutioner skal sættes en Arbejdsdirektør; han skal ogsaa være den øverste Leder af Krisefonden. Direktøren udnævnes for 6 Aar ad Gangen. For saa vidt den høje Rigsdag maatte give Tanken herom sin Tilslutning, vil altsaa de to hidtidige Stillinger som Arbejdsanvisningsdirektør og Arbejdsløshedsinspektør falde bort. I Spidsen for Arbejdsanvisnings-administrationen stilles en Kontorchef — det samme er Tilfældet for Arbejdsløsheds-kassetilsynets Vedkommende —, og deres Virksomhed falder ind under Arbejdsdirektøren. Naar det er sagt, at man dermed indfører en ny Embedsstilling, er det for saa vidt rigtigt, men der bortfalder samtidig to høje Embedsstillinger, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det vil vise sig, naar man foretager en Undersøgelse af den samlede Løn for Direktøren og Kontorcheferne og sammenstiller denne med de bortfaldne Lønninger for Direktøren og Inspektøren, at det finansielle Offer, som denne Reform medfører, da bliver særdeles minimalt, om der overhovedet bliver noget Offer.

Det Arbejdsnævn, som jeg allerede gentagne Gange har omtalt, tænkes delt i 3 Afdelinger; saaledes at Direktøren er Formand for hver af disse Afdelinger. Det bestaar for det første af en Afdeling vedrørende Arbejdsanvisningen, i hvilken der indtræder 4 Arbejdsgivere og 4 Arbejdere, valgte af Indenrigsministeren efter Indstilling fra henholdsvis „Dansk Arbejdsgiverforening“ og „De samvirkende Fagforbund i Danmark“, dernæst af en Afdeling vedrørende Arbejdsløshedsforsikringen, der bestaar af de af Arbejdsløsheds-kasserne valgte 6 Tillidsmænd samt 2 af Landstinget og 2 af Folketinget paa 6 Aar valgte Medlemmer; endelig af en Afdeling vedrørende ekstraordinær Arbejdsløshed, der bestaar af de nævnte 4 Rigsdagsmedlemmer, de 4 Arbejdsgivere, der har Sæde i Arbejdsanvisningsafdelingen, samt 2 af Indenrigsministeren som Repræsentanter for Kom-